

L'estratègia del conflicte

VICENT
SANCHIS

No estan gaire animats els dirigents del Partit Demòcrata, ni tampoc els d'Esquerra Republicana, en els contactes periòdics que mantenen amb els portaveus canviants de la CUP per aprovar els pressupostos de la Generalitat corresponents al 2016. En realitat, si fem cas de les mateixes declaracions dels dirigents de l'esquerra rupturista, la desgana dels seus interlocutors els fa pensar que els presenten quasi per ofici les propostes, com si, en el fons, no estigueren gaire interessats a aprovar-los.

Això és el que diuen les llengües més verinoses ex-convergens. Segons aquesta maledicència amb punt de partida localitzat, el vice-president Junqueras no hi posa l'ànima, en l'aprovació, perquè sap que després haurà d'encarrilar la preparació del referèndum, tal com li va encomanar el president Carles Puigdemont. La brama és excessiva, però qui se la crega no es pot sorprendre d'unes declaracions també malicioses en el mateix sentit. Segons la coordinadora general d'Iniciativa, Marta Ribas, el seu partit encara està esperant que Oriol Junqueras es digne a presentar-los alguna proposta pressupostària per discutir-la. Li ho han demanat diverses vegades, sempre segons Ribas, i Junqueras no troba el moment per passar-los alguna partida discutible.

Creu Oriol Junqueras en la possibilitat de tancar aquesta etapa del procés sobiranista amb la concreció del referèndum que va exigir la CUP, que va acceptar Carles Puigdemont i que va aprovar el mateix Parlament amb els vots de Junts pel Sí i la mateixa CUP, i l'abstenció de Catalunya sí que es pot? L'equip que acompanyava Artur Mas en la presidència de la Generalitat no pot amagar la ironia: "Tant que ens van

pressionar perquè plantéssim cara al Constitucional i no renunciéssim a convocar un referèndum en lloc de la consulta del 9N, i ara són ells els que es troben amb els mateixos obstacles que ens en van fer desistir a nosaltres".

La paraula que pot definir més bé la situació que travessa de fa setmanes el Govern de la Generalitat i la coalició Junts pel Sí és confusió. La majoria dels consellers i dels dirigents del Partit Demòcrata i Esquerra Republicana no saben ben bé quina és la intenció final dels seus líders. Coincideixen tots en el fet que "el referèndum s'intentarà". "No serà gens fàcil, ni gens agradable –reblen–, però tant Oriol Junqueras com Carles Puigdemont coincideixen totalment en la intenció: Parlament i Govern faran tots els possibles per convocar-lo i per concretar-lo".

Aquests "possibles" són necessaris per no perdre la confiança de l'activisme independentista. Un activisme que va omplir el passeig de Maria Cristina de Barcelona diumenge de la setmana passada amb unes 80.000 persones, segons les fonts sempre serenes de la Guàrdia Urbana. Tots els *investigats* –d'acord amb la terminologia legal que ha substituït el concepte *imputat*– van rebre un bany de masses. Els càrrecs electes que han de suportar causes per haver convocat la mateixa consulta del

9N, per penjar estelades en els edificis consistorials o per desobediències vàries que la delegada del Govern espanyol a Catalunya espigola com una màquina i que la fiscalia recull amb la mateixa diligència, van sentir-se finalment acompanyats. No va ser fàcil. Òmnium i l'Assemblea van discrepar fins al darrer moment sobre l'envergadura de l'homenatge. Mentre els primers desconfiaven de la capacitat de mobilització actual de l'independentisme i demanaven un acte en un lloc molt més reduït i tancat, els segons confiaven en l'èxit de la crida i van acabar imposant que l'acte fos massiu i en un recinte obert. L'activisme independentista també dubta, però ni els més tebis perdonarien aquesta vegada que el seu govern no arribi fins al final en l'intent de fer un referèndum com manen els canons més exigents.

Carles Puigdemont i Oriol Junqueras ho faran, però, tal com confessen els seus col·laboradors, el president confia més en l'estratègia del conflicte que no en la possibilitat d'acabar votant. Puigdemont considera que si el Govern i el Parlament tiben la corda al màxim, el Govern i les institucions de l'Estat no defraudaran la premsa que els anima cada dia a fer-ho i acabaran trencant-la. La poden trencar des del Tribunal Constitucional, que ja ha resolt el recurs sobre la llei que li permet sancionar i suspendre càrrecs públics defectes, i que ara ja té el camp lliure per actuar exprés contra Carme Forcadell, si la presidenta del Parlament permet qualsevol altra votació que li qüestione l'autoritat. L'autoritat del Constitucional, no cal dir-ho.

La poden trencar igualment en el moment en què el mateix Parlament de Catalunya desatenga una vegada i una altra tots els requeriments que li faça el Constitucional en l'aprovació de la llei

JORDI PLAY

TAL COM RECONEIXEN ELS SEUS COL·LABORADORS, PUIGDEMONT CONFIA MÉS EN L'ESTRATÈGIA DEL CONFLICTE QUE NO EN LA CELEBRACIÓ DEL REFERÈNDUM

UN MOMENT DE MÀXIMA TENSÍO PODRIA FER DE RESSORT EN INSTÀNCIES INTERNACIONALS, QUE DEMANARIEN AL GOVERN ESPANYOL ASSEURE'S A NEGOCIAR

de transitorietat jurídica o en el desplegament legal del referèndum. Si “el *desafío*” es manté, no seria només Carme Forcadell qui podria quedar sancionada i suspesa pel Tribunal Constitucional. Els efectes d'una suspensió molt més general mobilitzarien l'independentisme dit cívic. De manera passiva. I el conflicte obert entre institucions i amb gent al carrer obligaria a una mediació internacional. El president de la Generalitat es va quedar gratament

sorprès quan va veure que nou ambaixadors acudien, malgrat el malestar sempre evident del Govern espanyol, a escoltar-lo en un fòrum d'Europa Press a Madrid.

La mateixa armada diplomàtica, la mateixa quantitat d'ambaixadors o encara més, van assistir dies després a una altra conferència d'Artur Mas. Les converses que els uns i els altres mantenen no transcendeixen, però tant Mas com Puigdemont són mesuradament optimis-

tes sobre un arbitratge internacional que, en el moment de màxima tensió, podria obligar el Govern espanyol a asseure's almenys per parlar amb la Generalitat. Aquesta és l'estratègia del conflicte. El referèndum només en seria un instrument més. No caldria culminar-lo. N'hi hauria prou amb la provocació en què cauria el Govern de Mariano Rajoy per evitar-lo per forçar la intervenció exterior.

Periodista i director d'EL TEMPS